

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/03-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho na neverejnom zasadnutí 3. júla 2003 prerokoval prijatú sťažnosť O. S., bytom Ž., zastúpenej advokátom JUDr. R. G., K., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 143/01 z 29. novembra 2002, za účasti Krajského súdu v Žiline, a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 10 S 143/01 z 29. novembra 2002 p o r u š i l základné právo O. S. na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 143/01 z 29. novembra 2002 z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je p o v i n n ý uhradiť O. S. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 8 800 Sk (slovom Osemtisícosemsto slovenských korún) na účet advokáta JUDr. R. G., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnosť a návrh na rozhodnutie vo veci samej, vyjadrenie k sťažnosti

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 62/03 z 24. apríla 2003 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť O. S., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. G., K., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 S 143/01 z 29. novembra 2002.

Sťažovateľka uviedla, že *„Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 143/01 zo dňa 29. 11. 2002, ktoré mi bolo oznámené dňa 17. 12. 2002, došlo k porušeniu môjho základného práva na súdnu ochranu priznaného čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 36 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA základných práv a slobôd.*

Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením zastavil konanie o žalobe, ktorou som sa v zmysle ust. § 247 a nasl. O. s. p. domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí č. OSV-2001/12238 zo dňa 10. 10. 2001, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí č. OM 1237/93/Di-DSPzníž. zo dňa 10. 8. 2001, ktorým mi bola nezákonne znížená dávka sociálnej pomoci.

Krajský súd v Žiline zastavil konanie vo veci sp. zn. 10 S 143/01 v zmysle ust. § 250d) O. s. p. z dôvodu toho, že žaloba bola podaná oneskorene.

Zásadne nesúhlasím s napadnutým uznesením, pretože žaloba bola podaná riadne a včas.

Podľa ust. § 246c O. s. p. v znení platnom do 31. 12. 2002 sa hovorí, že pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti, použijú sa primerane ustanovenia prvej a tretej časti O. s. p.

Ust. § 57 ods. 2 a 3 sa nachádza v prvej časti O. s. p. a hovorí, že ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty nasledujúci pracovný deň.

Ods. 3 cit. ust. hovorí, že lehota je zachovaná ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť doručiť ho, teda pošte.

Ust. § 58 O. s. p. sa nedá aplikovať v správnom súdnictve, pretože druhá veta ods. 1 § 250b) O. s. p. hovorí, že zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Rozhodnutie žalovaného správneho orgánu mi bolo oznámené dňa 16. 10. 2001. Žalobu som podala v zmysle ust. § 250b) O. s. p. do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Dňa 16. 12. 2001 bola nedeľa, preto posledným dňom lehoty sa stal nasledujúci pracovný deň, t. j. pondelok 17. 12. 2001. Žalobu som podala v posledný deň lehoty na Pošte Žilina 8 doporučenou listovou zásielkou dňa 17. 12. 2001.

Zastávam ten názor, že Krajský súd v Žiline pri výklade a aplikácii procesného práva – Občianskeho súdneho poriadku si nesprávne vyložil predmetné ustanovenia“.

Podľa sťažovateľky porušil krajský súd napadnutým uznesením jej základné právo na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny. Keďže tvrdí, že niet „...iného súdu, ani orgánu SR, ktorý by chránil moje základné práva, než Ústavný súd SR. Žiadne iné opravné prostriedky vo veci nie sú prípustné.“, navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že došlo k porušeniu jej vyššie uvedeného základného práva. Súčasne sa domáha, aby ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie.

Po prijatí sťažnosti sa k veci samej vyjadril právny zástupca sťažovateľky podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 14. mája 2003. Upriamil v ňom pozornosť najmä na to, že 17. decembra 2001 sťažovateľka realizovala procesný úkon spočívajúci v podaní žaloby proti rozhodnutiu Krajského úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí, č. OSV-

2001/12238

z 10. októbra 2001, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí, č. OM 1237/93/Di-DSPzníž. z 10. augusta 2001. Žaloba bola podaná na pošte, teda orgáne, ktorý mal povinnosť jej podanie doručiť. Vzhľadom na to, že rozhodnutie správneho orgánu v poslednom stupni bolo sťažovateľke doručené 16. októbra 2001, začala dvojmesačná lehota na podanie žaloby na jeho preskúmanie [§ 57 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 250b ods. 1 OSP] plynúť nasledujúci deň, t. j. 17. októbra 2001. Z dikcie ustanovenia § 57 ods. 2 OSP vyplýva, že uvedená zákonná lehota uplynula 17. decembra 2001, teda v deň, keď sťažovateľka podala žalobu na pošte, t. j. lehota bola zachovaná.

Právny zástupca sťažovateľky preto zastáva názor, že krajský súd nezabezpečil spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov sťažovateľky, ale naopak, tieto paradoxne porušil. Došlo k tomu nesprávnou aplikáciou a výkladom predovšetkým ustanovenia § 250b ods. 1 OSP v spojení s § 250d ods. 3 OSP. Na základe toho právny zástupca sťažovateľky konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu je v priamej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky, a uzatvára, že krajský súd „*Svojím uznesením odňal sťažovateľke základné právo na súdnu ochranu*“.

Na výzvu ústavného súdu mu zaslal predseda krajského súdu vyjadrenie k predmetu konania, ktoré vypracoval predseda senátu 10 S JUDr. J. M. V tomto vyjadrení sa uvádza:

«V danom prípade som toho názoru, že nie je možné v štádiu preskúmvacieho konania podľa V. časti, hlavy II. O. s. p. prihliadnuť na žalobný návrh, ktorý by sa javil i dôvodný, ak žalobca podá žalobu po lehote stanovenej zákonom.

Podľa môjho názoru žaloba bola žalobkyňou na Krajskom súde v Žiline v konaní 10 S 143/01 nesporne podaná po lehote stanovenej zákonom. Tento môj názor prezentujem nasledovnými dôvodmi:

Ustanovenie o zastavení konania uznesením podľa § 250d ods. 3 O. s. p. treba použiť vždy, ak predseda senátu zistí, že žaloba bola podaná oneskorene.

Pod pojmom „oneskorene podanej žaloby“ v zmysle § 250b ods. 1 O. s. p. treba rozumieť, že žaloba bola podaná po dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia správneho

orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak, teda inú lehotu. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V ustanovení § 250b ods. 1 O. s. p. je zásadne stanovená lehota na podanie žaloby. Žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť. Stanovenie pomerne krátkej lehoty zrejme súvisí s tým, že preskúmanie zákonnosti rozhodnutia na základe žaloby v správnom súdnictve je špecifickým konaním, ktoré nie je pokračovaním správneho konania.

V konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. súd pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v tejto časti, použije primerane ustanovenia prvej a tretej časti O. s. p. (§ 246c O. s. p., podľa ktorého bolo nevyhnutné postupovať v čase konania 10 S 143/01). Totiž až novelou O. s. p. vykonanou zákonom č. 424/2002 Z. z. sa zakotvilo i primerané použitie štvrtej časti O. s. p.

Súd kedykoľvek prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O. s. p.). Nedodržanie stanovenej lehoty na podanie žaloby v ust. § 250b ods. 1 O. s. p. predstavuje neodstrániteľný nedostatok (podmienku) konania, ktorý má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť.

Z dikcie ust. § 250b ods. 1 O. s. p. nesporne vyplýva, že ide o lehotu hmotnoprávnou a teda nepostačuje a ani nemôže postačovať, ak žalobkyňa v posledný deň lehoty podala žalobu iba na poštovú prepravu, čo i sama vo svojej ústavnej sťažnosti konštatuje a priznáva.

Nejde totiž o lehotu procesnú a preto sa žaloba žalobkyne mala podať v stanovenej lehote do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni na Krajskom súde v Žiline, čo sa však nestalo.

Preto argumentácie a tvrdenia žalobkyne zakotvené v jej ústavnej sťažnosti považujem za výsostne účelového charakteru.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože

dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania, ich zástupcov a verejnosti len na základe obsahu sťažnosti a dotknutého súdneho spisu.

II.

Relevantný skutkový stav a odôvodnenie napadnutého uznesenia v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 143/01

V konaní pred ústavným súdom bolo pre posúdenie opodstatnenosti sťažnosti rozhodujúce to, kedy sťažovateľka podala žalobu v správnom súdnictve krajskému súdu.

Ústavný súd zo spisu krajského súdu sp. zn. 10 S 143/01 zistil, že v administratívnej veci sťažovateľky jej bolo rozhodnutie správneho orgánu v poslednom stupni doručené 16. októbra 2001 a podľa podacej pečiatky Pošty Ž. 8 sťažovateľka podala žalobu 17. decembra 2001 doporučenou listovou zásielkou krajskému súdu. Žalobou sa domáhala podľa § 247 a nasl. OSP preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí, č. OSV-2001/12238 z 10. októbra 2001. Týmto rozhodnutím bolo v celom rozsahu potvrdené rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí, č. OM 1237/93/Di-DSPzníž. z 10. augusta 2001, ktorým správny orgán prvého stupňa znížil sťažovateľke dávku sociálnej pomoci poskytovanej preddavkovo zo sumy 2 880 Sk na sumu 2 075 Sk mesačne od 1. augusta 2001.

Krajský súd dospel k záveru, že žaloba sťažovateľky bola podaná oneskorene, a preto podľa § 250d ods. 3 OSP (v znení účinnom do 31. decembra 2002) konanie vo veci uznesením sp. zn. 10 S 143/01 z 29. novembra 2002 zastavil a rozhodnutie o zastavení konania odôvodnil takto:

„Ako vyplýva zo spisového materiálu správneho orgánu, rozhodnutie žalovaného bolo do vlastných rúk doručené žalobkyni dňa 16. 10. 2001, ktorá skutočnosť vyplýva z doručenky, nachádzajúcej sa v správnom spise.

Podľa § 250b ods. 1 O. s. p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov odo dňa doručenia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ zákon neustanovuje inak. V preskúmvacom konaní, ako vyplýva z dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli, žalobný návrh žalobkyne došiel krajskému súdu dňa 19. 12. 2001, pričom napadnuté rozhodnutie Krajského úradu v Žiline, odbor sociálnych vecí jej bolo doručené dňa 16. 10. 2001. Dňa 16. 10. 2001 bol utorok. Z tohto potom vyplýva, že žalobný návrh bol na príslušnom krajskom súde podaný oneskorene a preto bolo potrebné konanie vo veci v zmysle ust. § 250b ods. 3 O. s. p. zastaviť.

Z uvedených dôvodov krajský súd sa už nemohol zaoberať tvrdeniami žalobkyne o nezákonnosti rozhodnutí správnych orgánov a takto by mohol krajský súd postupovať iba v prípade, ak by žalobný návrh zo strany žalobkyne bol podaný v lehote stanovenej zákonom, teda v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni na príslušnom krajskom súde. V danom prípade ide o lehotu hmotno-právnu.“

Proti tomuto uzneseniu nebolo do 31. decembra 2002 prípustné odvolanie.

III.

Právne východiská na rozhodovanie ústavného súdu

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa čl. 46

ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno základného práva na súdnu a inú právnu ochranu domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavný súd v zmysle svojej stabilizovanej judikatúry považuje za odňatie práva obrátiť sa na všeobecný súd podľa citovaných článkov ústavy a listiny aj také rozhodnutie všeobecného súdu v správnom súdnictve, ktorým sa pred ním konanie končí uznesením o zastavení, ak proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiaden opravný prostriedok a k zastaveniu konania došlo bez zákonom uznaného dôvodu na takýto výrok v správnom súdnictve, resp. všeobecný súd použil zákonný dôvod, na aplikáciu ktorého neboli splnené skutkové a zákonné predpoklady. V takom prípade ústavný súd považuje zastavenie konania za odmietnutie spravodlivosti a porušenie ústavného princípu základného práva na súdnu ochranu.

Zákonné predpoklady na zastavenie konania v správnom súdnictve sú upravené vo viacerých ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 247 ods. 1 OSP sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti tohto zákona v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, sa použijú primerane ustanovenia prvej a tretej časti tohto zákona (§ 246c ods. 3 OSP v znení účinnom do 31. decembra 2002).

Konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou (§ 249 ods. 1 OSP).

Podľa ustanovenia § 250b ods. 1 OSP sa žaloba musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 250d ods. 3 OSP v znení účinnom do 31. decembra 2002 predseda senátu konanie uznesením zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil nedostatky žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a OSP alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2 OSP).

Podľa ustanovenia § 55 OSP ak tento zákon neustanovuje lehotu na urobenie úkonu, určí ju, ak je to potrebné, predseda senátu. Lehotu, ktorú určil, môže predseda senátu tiež predĺžiť.

Podľa § 57 ods. 1 OSP do uplynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Podľa druhého odseku tohto zákonného ustanovenia lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd vyvodzuje (a tento záver podporuje aj stabilná prax všeobecných súdov), že lehota na podanie žaloby v správnom súdnictve je procesnoprávna lehota. Tento záver vychádza nielen z toho, že táto lehota je upravená v procesnom predpise (Občiansky súdny poriadok je takým všeobecne záväzným právnym predpisom), ale takýto záver má oporu aj v tom, že táto lehota je určená na urobenie procesného úkonu – podanie žaloby v správnom súdnictve. Podanie žaloby nemôže byť v žiadnom prípade obmedzené hmotnoprávnymi lehotami, ktorých účel je úplne iný, než aký majú procesnoprávne lehoty bez ohľadu na to, v ktorom procesnom postupe sa uplatňujú. V spojitosti s tým treba uviesť, že nedodržanie procesnoprávnej lehoty (jej zmeškanie) má dôsledky na prípustnosť žaloby, resp. iného úkonu v konaní pred všeobecným súdom, t. j. na otázku splnenia procesných podmienok. Zmeškanie hmotnoprávnej lehoty má iný následok a vedie k záveru o nedôvodnosti žaloby, čo znamená

procesný neúspech v konaní – zamietnutie žaloby meritórnym rozhodnutím – rozsudkom vo veci samej.

IV.

Záverý ústavného súdu

Sťažovateľka uplatnila svoje základné právo na súdnu ochranu podaním žaloby v správnom súdnictve. Krajský súd vychádzajúc z toho, že lehota na podanie žaloby je hmotnoprávna, napadnutým uznesením konanie zastavil. Zastavenie konania v právnej veci sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí č. OSV-2001/12238 z 10. októbra 2001 odôvodnil krajský súd tým, že žaloba bola podaná oneskorene.

Ústavný súd vychádzal pri posúdení tejto procesnej situácie, v ktorej sa nachádzala sťažovateľka po zastavení konania v správnom súdnictve, z konštantnej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Tento prístup ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prejednávaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené právo účastníka konania pred všeobecným súdom.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02).

Ak krajský súd vychádzajúc zo skutkového stavu uvedeného pod bodom II tohto nálezu konanie pred ním zastavil, hoci lehota na podanie žaloby bola, ako to vyplýva z právnych záverov pod bodom III tohto rozhodnutia, zachovaná, porušil tým sťažovateľkino základné právo na súdnu ochranu, lebo odmietol konať, hoci konať vo veci samej mal a musel.

V.

Rozhodnutie ústavného súdu

Žaloba sťažovateľky proti rozhodnutiu Krajského úradu v Žiline, odboru sociálnych vecí, č. OSV-2001/12238 z 10. októbra 2001 bola podaná riadne a včas, a preto bolo zákonnou a ústavnou povinnosťou krajského súdu, aby vo veci konal a rozhodol a umožnil tak sťažovateľke reálne uplatnenie jej práva na súdnu ochranu.

V dôsledku uvedených zistení, východísk a záverov ústavného súdu je potrebné konštatovať, že napadnuté uznesenie svojimi účinkami porušilo základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu, ktorého reálne uplatnenie, zabezpečenie a realizácia vylučujú taký postup a rozhodnutie, ktoré krajský súd vyniesol 29. októbra 2002 pod sp. zn. 10 S 143/01. Týmto rozhodnutím krajského súdu došlo vo vzťahu k sťažovateľke ku denegationis iustitiae. Vzhľadom na to, že ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za rozporné s ústavnými princípmi spravodlivého procesu, bolo potrebné rozhodnúť o porušení základného práva sťažovateľky, tak ako je uvedené v prvom bode výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Na základe citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze [§ 56 ods. 3 písm. b) ods. 6 zákona o ústavnom súde]. Viazanosť krajského súdu sa vzťahuje na ústavne súladný výklad a použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o počítaní lehoty na podanie žaloby v správnom súdnictve, tak ako je uvedený pod bodom III tohto nálezu.

Úspešnej sťažovateľke bola priznaná podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde úhrada trov vo výške 8 800 Sk z dôvodu jej právneho zastúpenia. Úhrada trov sa priznala za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné podanie veci samej doručené ústavnému súdu 14. mája 2003) každý v hodnote 4 270 Sk (základom na výpočet bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v I. polroku 2002 vo výške 12 811 Sk) a dvakrát 128 Sk náhrada režijného paušálu za každý úkon právnej služby (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2003